

Bendshjæl!) Ja, det har fornødig staaet i „Berlingske Tidende“, det har en Kontorchef bevidnet. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem kan modsige det, det er et ganske godt Embede, hun kan sidde med 3—400 Kr., det er lige saa godt, som om hun var gift. Og hvad nu? Hvorledes stille nu de Herrer sig, der have sat denne letfærdige Moder ved Siden af den frastilte Hustru og ved Siden af den forladte Hustru? Det tillader jeg mig at spørge dem om. De stille denne letfærdige Kvinde over den frastilte Hustru med sine Børn og den forladte Hustru med sine Børn. Det er det, de have gjort. Men jeg tør ikke forlange, at de Herrer, der saa ivrig ere mine Modstandere i at faae Faderen frem og i at faae det Andet lukket, at de skulle tro mig, det tør jeg ikke forlange af dem. Blandt dem, der talte saa ivrig imod mig, var der En, der raabte meget høit, at der kom ingen Udændinger hverken fra Sverig eller Rusland, ind paa Fødselsstiftelsen, han havde læst Loven og der stod i en Paragraf, at det ikke var tilladt. Jeg tillader mig at sige til den Herre, der talte saa, at jeg skal ikke negte, at den Paragraf staaer i Loven; men saa siger jeg, at Loven er død, for det er virkeligt og faktisk, at de komme, og det er Hovedsagen. Jeg bryder mig ikke om Theorien, naar Praxis gaar en anden Vej. Jeg ser paa Praxis, hvad Vej den gaar. Altsaa, jeg var som sagt ikke forlange, at mine Modstandere mod Navneparagrafen og med Hensyn til, at Bøndomsfødslerne skulde høre op, skulle tro mig, naar jeg siger, at Børgeparagrafen havde været aldeles nødvendig at faae ind i den Lov, naar vi ikke ville sætte den letfærdige Kvinde, som sidder med 4—5 Børn over den frastilte og forladte Hustru med sine Børn, og det er det, vi have gjort. Om Landsthinget vil gaa ind paa en saadan Lov, betvivler jeg høitligen. Jeg har havt Grundene fremme for denne Børge, men de Herrer vilde ikke følge mig heri. De gjorde tværtimod tykt Nær af mig og det med en Forvovenhed, som søger sin Lige. Nu skal jeg tillade mig at drage Kontorchef Ræder frem. Det er en Mand, som har taget sig meget af de forladte Børn og Børn, der ere satte i Pleie. Han paaviser saaledes, at hvis § 4 blev staaende — det var det, jeg holdt paa — at Barnet skal have en Børge, for at de mange Benge,

Faderen betaler, skulde komme Barnet til gode, og Moderen ikke skulde sætte sig ned og lave et Embede, saa vil den frastilte Hustru med sine Børn og den forladte Hustru med sine Børn blive sat under den utugtige Kvinde. Jeg spørger, er det at holde Ægtefæbet i Hævd? Der blev sagt til mig endog saa fra den høitærede Justitsminister, at ved at faae Faderen frem, ved at sætte Børge ind, ved at lukke Fødselsstiftelsen, ved at gjøre Retten gjældende vilde man krænke Ægtefæbsinstitutionen. Jeg kan aldeles ikke finde, at det er at krænke Ægtefæbsinstitutionen. Jeg finder tværtimod, at det er at holde Ægtefæbsinstitutionen i Ægt og Ære ved at tage min Hovedændring, og det Andet, paaftaar jeg, er en Krænkelse, og jeg kalder drøftig baade Moses og Kristus til Vidne paa, at det er saa. De to Vidner staa paa min Side og foruden Kristus tillige Bibelens Autoritet. Vi hørte forleden Dag af den høitærede Kultusminister, at de Præster, som ikke holde paa Bibelens Autoritet, skulle frem til Afstraffelse; men naar jeg anfører Bibelens Autoritet overfor den høitærede Justitsminister, saa lader han den ikke gjælde. Jeg vilde imidlertid ønske — jeg skal senere komme til det ved Omtalen af Pastor Wilhelm Beck og Sædelighedsagen — at den Sag ikke laa under Justitsministeriet, men under Kultusministeriet; saa vilde vi bedre faae at se, hvorledes de Sager hænges sammen. Men jeg skal, som sagt, senere komme til det. Kontorchef Ræder paaftaar saaledes, og jeg finder, han har Ret, for det er de samme Grunde, jeg har gjort gjældende for at faae Børge ind — at den separerede eller den forladte Hustru staaer i Modsetning til den Anden, som har sine Benge, saaledes som en foregaaende Tale meget rigtig udviklede. Hun har ingen Børge. Den frastilte Hustru, altsaa Ægtehustruen med sine Børn og den forladte Hustru med sine Børn, staaer saaledes, at hun for det Første skal godtgjøre Erang, altsaa finde sig i, at hendes Forhold underkastes en nærgaaende Prøve, at man ved Lægeundersøgelse forvisser sig om Graden af hendes Arbejdsdygtighed, og at man ved Henvendelse til Arbejdsstedet kontrollerer hendes Arbejdsindtægt, kort sagt ydmygger hende, Ægtehustruen, som Manden, der maatte